

Szécsi Endréné Munkáltatói Igazolványa

Tulajdonos névvalarása
Rados István néni

Szécsi Endréné

P. H.

Arcképes igazoló jegy.

A munkaadó neve és helye: *Weisz Magda Bpest.*

Az igazolvány tulajdonosának neve: *Weisz Magda*

Foglalkozása: *varrónő*

Születési helye és ideje: *Bpest 1914. év. máj. 5. nap.*

Lakhelye: *Csanády utca 21.*

Év	Kiszolgáltatott utalvány száma
1939.	
1940.	
1941.	<i>330549</i>
1942.	<i>132442</i>
1943.	<i>132442</i>

Weisz Magda
A munkaadó aláírása.

Műv. jegynyomda. — 1941.

Ez az igazolvány 1941-ből való. A munkaadónál a testvérem, Weisz Magda neve szerepel. A munkavállalói igazolványom lehetett. Én már Rados Istvánné néven szerepelek rajta, és a Csanády utcai címem van jelölve. Magda 1932-ben kezdett el dolgozni. Mindketten nagyon hamar kezdtünk dolgozni, mert azt mondták nekünk kiskorunkban, hogy nektek nagyon sokat kell majd dolgozni, hogy a szülőket eltartsátok. S ez így volt. Mi nagyon sokat dolgoztunk. A Magda fölkel reggel, és este hétig dolgozott. Fehérneműt varrtunk. A harmadik szobában működött egy kis műhely, s mindig több és több varrógépet vettünk. A végén már hét varrógépünk volt. Úgyhogy volt nagyon sok alkalmazott akkor már, mert nagyon szépen felvergődtünk ezzel a műhellyel. Mikor a Magda férjhez ment, átmentünk egy másik lakásba a második emeleten, ami egy négyszobás lakás volt. Két utcai, egy udvari és egy személyzeti szoba volt. A személyzeti szobában dolgoztunk. Először az udvari szobában, ami egy hétméteres szoba volt. Egy része annak is műhely volt. Később a mama is segített, mikor a fehérnemű-készítő műhelyünk volt, ő egy rendkívül ügyes teremtes volt. A

papának volt már vevőköre, mire mi a Magdával elkezdtek az üzletet. Ezek a vevők, amikor meghallották, hogy a Magda dolgozik, kezdtek hozni sok mindent, először javításokat, és körülbelül egy évre rá volt egy vevő, aki meghallotta, hogy Magda nagyon szépen dolgozik. Egy nagyon jó módú keresztény család volt, sportüzletük volt a Károly körúton. És ez a család megrendelt a Magdánál egy tizenkét személyes garnitúrát. Tizenkét hálóinget, tizenkét kombinét, tizenkét párnát, paplanhuzatot. Akkor az volt a divat, hogy egy lány úgy ment férjhez, hogy mindenből tizenkettő volt. Bugytól kezdve, harisnyáig, mindenből tizenkettő. Gyönyörűen voltak hímezve, kézimunkázva, monogramok, minden benne volt. Volt akkor egy személyzetünk, aki ruháskosárban szállította el neki a stafírungot ide, a Károly körútra, és akkor ezek egymás után küldték a vevőket, annyira elégedettek voltak. És így mindig több és több vevőnk lett. Én is kitanultam a Magdánál, és mindig több alkalmazottunk is lett. Volt, aki elvitte a munkát, és otthon végezte. Nem volt helyes, mert nem kellett utána adót fizetni. De hát ilyet mindenütt csináltak, akkor is és ma is, gondolom. Szépen felvergődtünk, nagyon jól el tudtuk a családot tartani. Amikor a legjobban ment, akkor tíz alkalmazottunk és hét varrógépünk volt. És mellette voltak a kinti dolgozók is. Az egésznek a vezetője a Magda volt. Ő volt az ész. Nem dolgoztunk zsidó ünnepekkor, és az alkalmazottaink sem dolgoztak, bár nem volt mindegyikük zsidó. De volt például egy balassagyarmati nagyon vallásos zsidó kislány, rá emlékszem. Ő már pénteken hamarabb el kellett hogy menjen, hogy időre elkészüljön. Az Ipartestületnek is be kellett dolgozni egy időben, mert ki volt adva, hogy minden iparosnak el kellett bizonyos mennyiségű munkát vállalni. És mi azt is elvállaltuk.